

Το τελευταίο όπλο της Μόσχας

Η έντονη αντίδραση της ρωσικής διπλωματίας στην απόφαση της Αθήνας για την απέλαση 12 διπλωματών – που συνοδεύεται και από απειλές – δεν πρέπει να δημιουργεί έκπληξη.

Σε πολλές περιόδους της πρόσφατης ιστορίας μας η Μόσχα αντιμετώπισε τη χώρα μας ως τον αδύναμο κρίκο της Δύσης στην περιοχή της νοτιοανατολικής Ευρώπης. Όταν η επιχείρηση ένταξης της Ελλάδας, ή τουλάχιστον ορισμένων περιοχών της, στη σοβιετική σφαίρα επιρροής απέτυχε με την ήττα των συμμάχων της στον Εμφύλιο, η Μόσχα συνέχισε να διατηρεί μια «ιδιαίτερη» σχέση με την Ελλάδα αξιοποιώντας πολλές διαφορετικές πτυχές των στενών ιστορικών σχέσεων των δύο λαών.

Σε πολιτικό επίπεδο οι θεσμικοί και συναισθηματικοί δεσμοί του ΚΚΕ (και του ΚΚΕ εσωτ.) διατηρήθηκαν για πολλές δεκαετίες ακόμα και μετά την κατάρρευση της σοβιετικής αυτοκρατορίας και των κομμουνιστικών καθεστώτων. Το ομόδοξο των δύο λαών απέκτησε σάρκα και οστά με σημαντικές πνευματικές αλλά και χρηματικές ροές μεταξύ της ρωσικής Εκκλησίας και ορισμένων ελληνικών ιεραρχών. Βεβαίως, η υπονόμευση του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως παραμένει προτεραιότητα και του Πατριαρχείου Μόσχας και της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής.

ΓΝΩΜΗ

ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗ
ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Η ρωσική πλευρά κέρδισε πόντους στη χώρα μας με τη στήριξη που παρείχε στη Δημοκρατία της Κύπρου πριν και μετά την τουρκική εισβολή. Αξιοποίησε στο έπακρο τη δικαιολογημένη αγανάκτηση των Ελλήνων για τη στάση των ΗΠΑ και άλλων δυτικών συμμάχων και είχε εξαρχής δει με συμπάθεια την φιλοδοξία του προέδρου Μακαρίου να πρωταγωνιστήσει στο κίνημα των Αδεσμεύτων. Η σύγκρουση δυο νατοϊκών συμμάχων, Ελλάδα και Τουρκίας στο Κυπριακό, ήταν θείο δώρο για τη σοβιετική και αργότερα ρωσική πολιτική σε σημείο που ορισμένοι αναλυτές να ισχυρίζονται ότι η Ρωσία προσπαθεί να υπονομεύσει κάθε απόπειρα επίλυσης του Κυπριακού.

Την περίοδο της χούντας, παρότι είχε διατηρήσει άριστες σχέσεις με το καθεστώς των συνταγματαρχών, η Μόσχα αξιοποίησε το αντιδυτικό και αντιαμερικανικό τσουνάμι που επικράτησε στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης. Ας θυμηθούμε την (ντροπιαστική) άρνηση της ελληνικής διπλωματίας να καταδικάσει, όπως έκαναν όλες οι χώρες της τότε ΕΟΚ, την κατάρριψη το 1983 ενός επιβατικού κορεατικού Μπόνινγκ 747 και τον τραγικό θάνατο των 269 επιβατών του.

Πιο πρόσφατα, ας θυμηθούμε τις ονειρώξεις του 2015 για ρωσικό δάνειο ώστε να αποφύγουμε τη χρεοκοπία και ας υπενθυμίσουμε τη μαρτυρία του γάλλου προέδρου Φρανσουά Ολάντ ότι ο Πούτιν του είχε αποκαλύψει ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ βολιδοσκοπούσε τη Μόσχα για εκτίπωση καρτονομισμάτων της «νέας δραχμής».

Οι διαμορφωτές της σοβιετικής και αργότερα ρωσικής εξωτερικής πολιτικής έχουν συνηθίσει να αντιμετωπίζουν μια Ελλάδα καλόβολη, συνεργάσιμη και ορισμένες φορές δουλπορεπτή στις ρωσικές επιδιώξεις.

Γι' αυτό και η έκπληξη και η οργή τους είναι μεγάλη τώρα που η χώρα μας ακολουθεί πολιτική αρχών που δεν αρέσει στο Κρεμλίνο. Η νευρική τους είναι αποτέλεσμα των άστοχων προβλέψεών τους ότι θα κατόρθωναν να διχάσουν την Ευρώπη και το δυτικό στρατόπεδο.

Διαθέτουν όμως ένα ακόμα, το τελευταίο τους ίσως, όπλο. Τη μαύρη προπαγάνδα με την οποία βομβαρδίζουν καθημερινά την ευρωπαϊκή και ιδίως την ελληνική κοινή γνώμη. Τα κενά έδρανα στην ελληνική Βουλή στη χθεσινή ομιλία του ουκρανού προέδρου Ζελένσκι είναι η τελευταία ελπίδα της Μόσχας για να αποτρέψει τη διαγραφόμενη ιστορική νίκη της Δημοκρατίας και του δικαίου.